USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juřičkové v právní věci žalobce: **Z. M.,** zastoupeného Mgr. Markem Eichlerem, advokátem, sídlem S. K. Neumanna 2052, Varnsdorf, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2020, č. j. OAM-529/ZA-ZA11-P15-2020, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2021, č. j. 13 Az 47/2020 – 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Žalovaný dne 22. 9. 2020 rozhodl, že žalobcova opakovaná žádost o mezinárodní ochranu je podle §10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nepřípustná a řízení o ní podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Žalobce dle žalovaného v žádosti o opakovanou mezinárodní ochranu uvedl totožné důvody, pro které o ni žádal již v minulosti. Těmi se však žalovaný detailně zabýval v předchozím řízení, v němž neshledal důvod pro udělení jakéhokoliv typu mezinárodní ochrany. Žalobce tvrdil, že se nemůže vrátit do Uzbekistánu, neboť měl konflikt s vedoucím úředníkem jeho oblasti a nyní mu z toho důvodu hrozí nebezpečí.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce u Městského soudu v Praze, který jeho žalobu zamítl. Soud shrnul judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu a ztotožnil se s posouzením věci žalovaným. Žalobce ve své opakované žádosti neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které bez jeho zavinění nebyly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany

v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které by svědčily o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a tohoto zákona.

[3] K obavě žalobce z návratu do vlasti z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu soud odkázal na informaci MZV ČR Uzbekistán o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, z níž plyne, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu v případě návratu do vlasti nehrozí nebezpečí.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost. Její přijatelnost spatřuje v zásadním pochybení městského soudu spočívajícím v odklonu od ustálené judikatury týkající se posouzení požadované intenzity odůvodněného strachu z pronásledování a důkazního břemene ve vztahu k důvodným obavám z hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy.

[5] Stěžovatel v žádosti o mezinárodní ochranu sdělil důvody, pro které o ni opakovaně žádá, a domnívá se, že žalovaný mu měl přiznat některou z forem mezinárodní ochrany. Městský soud však víceméně bez dalšího aproboval postup správního orgánu a převzal jeho argumentaci. Rozhodnutí městského soudu je proto nezákonné a nepřezkoumatelné.

[6] Stěžovatel dále namítá, že městský soud měl zohlednit, že správní orgán vycházel z neaktuálních podkladů opatřených před podáním jeho žádosti, které nereflektují změnu politické situace v Uzbekistánu, a nejsou tudíž pro současnou situaci stěžovatele aktuální.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se při posuzování stěžovatelovy žádosti nedopustil žádné nezákonnosti. Stěžovatel v opakované žádosti neuvedl žádné nové informace či skutečnosti, které by bylo třeba opětovně meritorně hodnotit. Ztotožňuje se též s posouzením věci městským soudem.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se soud podle § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[9] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit

judikaturní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti nevznáší žádné právní otázky, které by nebyly judikaturou řešeny, byly řešeny rozdílně či by měly být vyřešeny jinak.

[11] Stěžovatel spatřuje přijatelnost kasační stížnosti v pochybení městského soudu spočívajícím v odklonu od dosavadní judikatury týkající se posouzení kritérií pro udělení azylu dle § 12 či doplňkové ochrany dle § 14a téhož zákona. Tato ustanovení však v projednávané věci vůbec nebyla aplikována. Žalovaný stěžovatelovu žádost meritorně vůbec neposuzoval, neboť ji shledal nepřípustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a řízení o ní proto dle § § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) odkazuje na § 11a odst. 1 zákona o azylu, dle kterého *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.* Městský soud správně vycházel z judikatury týkající se posuzování přípustnosti opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu (soudem uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 7 Azs 306/2019 - 67, a v něm shrnutá judikatura). Zmínit lze zejména rozsudek rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, dle kterého je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost dle § 25 písm. i) zákona o azylu uvést zdůvodněný závěr o tom, že *„1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*

[12] Městský soud rozhodnutí žalovaného podrobil přezkumu v souladu s výše uvedenými závěry. Z jeho rozhodnutí je zároveň patrné, z jakých důvodů neshledal vcelku obecné žalobní námitky důvodnými, netrpí tedy ani vadou nepřezkoumatelnosti. Nejvyšší správní soud proto odklon od ustálené judikatury ani jiné pochybení městského soudu, které by mohlo mít vliv na stěžovatelovo hmotněprávní postavení, neshledal.

[13] Námitku týkající se neaktuálních podkladů pro rozhodnutí stěžovatel neuplatnil v žalobě, ač tak mohl učinit, tato kasační námitka je proto nepřípustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první a odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4). Žalobce v řízení úspěch neměl, proto nemá právo

na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2022

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu